

## Щастливото яйце.

(Продължение отъ книжка втора).

### V.

Бартелъ се върналъ дома и легналъ да спи, но чудни сънища не му давали покой цѣлата нощъ.

На другата вечеръ при залѣзъ слънце Бартелъ отишълъ пакъ подъ липата. Седналъ на камъка и се замислилъ. Въ тая минута той си спомнилъ за яйцето. Извадилъ кутиятъ отъ джеба си, отворилъ я, взелъ малкото яйце между прѣститѣ си и го загледалъ. То не било по-голѣмо отъ врабово яйце.

Бѣлата змия изпълзѣла изъ подъ камъка, попълзѣла по Бартела и дигнала глава да го цѣлуне. Бартелъ неустѣнно пѣхналъ въ устата ѝ яйцето. Следъ това нито трепналъ до като змията го цѣлунала три пѣти. Изведнажъ се разнесълъ страшенъ грѣмъ и блеснала ослѣпителна свѣтковица. Бартелъ падналъ въ несвѣсть.

Оковитѣ на магията били сломени и царската дѣщеря освободена отъ тѣхъ.

### VI.

Когато Бартелъ се свѣстилъ, огледалъ се наоколо си и видѣлъ, че лежи на меки копринени постелки, въ прекрасенъ стѣкленъ дворецъ. Царкинята седѣла до леглото му и извикала:

— Слава Богу, свѣсти се! О, прекрасни момко, благодаря ти, хиляди пѣти ти благодаря!... Ти ме освободи отъ страшната магия. Вземи за награда царството ми, тоя великолепенъ дворецъ съ всички съкровища, а ако искашъ вземи и мене за невѣста.

Никой не би могълъ да опише Бартеловата радостъ. Той и царкинята заживѣли щастливо. И живѣли до края на живота си въ прекрасния дворецъ...

Въ селото, дето Бартелъ слугувалъ, изчезването му зачудило всички. Тръгнали да го търсятъ. Отишли и при липата. Всички останали очудени, когато не намѣрили тамъ нито Бартела, нито липата, нито камъка. Всичко било изчезнало. Дори малкото изворче било пресъхнало.

(К р а й).

Отъ немски:  
Г. Палашевъ.